Ioan Tanasă

IERTAȚI-MĂ

Ioan Tanasă

IERTAȚI-MĂ

Editura Eurostampa
Timișoara, 2014

Consilier editorial: Eugen Georgescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TANASĂ, IOAN
Iertați-mă / Ioan Tănasă. – Timişoara : Eurostampa, 2014
ISBN 978-606-569-..................

....

Coperta: Daniela Cădărean
Tehnoredactare: Dorin Davideanu

Editura Eurostampa
Timişoara, Bd. Revoluției din 1989, nr. 26
Tel./fax: 0256-204816
edituraeurostampa@gmail.com
www.eurostampa.ro

Tiparul executat la Eurostampa

MOTTO:

Prin părțile noastre, oamenii, când se duc să moară sau se duc la biserică, spun celor care rămân: „Iertați-mă!" iar aceștia răspund: „Dumnezeu să te ierte!"

Adam

Vei mulțumi pentru secunda
Care, din trupul ei, mănâncă,
Vei mulțumi pentru că astăzi
Nu a devenit mâine, încă.

Vei mulțumi pentru că-n hora
În care se-nvârt cele sfinte,
Tu, care ești tot începutul,
De MÂINE nu-ți aduci aminte.

Vei mulțumi că, din mulțimea
Ce-L caută pe Dumnezeu,
Nu am rămas, în astă lume,
Decât tu, Evă, și, doar eu.

De-a Hristos

Se duc, încet, în valuri, oamenii, spre moarte,
Mândri că sunt zeii clipelor de azi,
Zac pe uliți mii de sentimente sparte
Precum mii de ace se-adună sub brazi.

N-am avut curajul să găsim, anume,
Leacul care-ar face OMUL sănătos.
Cu ce să mai salvezi, cea obosită lume,
Când ți-e și rușine să mai devii Hristos.

Înțeles

Noi nu-ncăpem, în lume, cu nimeni împreună,
Gândirea noastră face dușmani din tot ce-i viu.
Călărind pe nouri, cu ochii de furtună,
Ne transformăm pământul într-un imens pustiu.

Cel mai amarnic virus suntem și cel mai prost,
Ucidem tot ce mișcă de-atâtea mii de ani.
Asasinăm holera și ciuma, fara rost,
Creând mai crunte boale din foame pentru bani.

În ultima minută, dând foc ultimei frunze
De care nu va-ncape cumplitul nostru „EU"
Vom înțelege, poate, înăbușiți de spuză
De ce nu este banul ochiul lui Dumnezeu.

Rugăciune de dimineață

Atinge-mi, Maică Preacurată,
Fruntea mea, cu vârful mâinii
Și dă-mi, în orice dimineață,
Pe masă, gustul cald al pâinii.

Dă-mi dragostea pe care numai
Credința-n tine-o poate da
Și, când voi fi uitat de lume,
Singură, Tu, nu mă uita.

Strânge-mă-n brațele-ți divine
Și ocrotește-mă la sân,
Nu lăsa să mă cuprindă
Nici un simțământ păgân.

Să mă păzești de cele rele,
Din ceruri, de-acolo, de sus
Căci, în mine-ascuns, trăiește
Un strop din trupul lui Iisus.

Ție și „mânurilor” tale

Pentru Gabi

Arză-mi sufletul, Arbol
Zeul focului din sol
Și regina Metabapa
Focul care arde apa
Dacă n-am să-ți fac din tină
Masă, casă și grădină.
Și-am s-adaug și trei raze
Să fac ochilor tăi vaze,
Să-i păstrez ascunși în rouă
Unde norii nu mai plouă.
Mâinilor tale, mistrie,
Le-oi da vin de Razachie,
Să-mi zidească mângâieri
Din lut viu, de primăveri
Și să-mi pună temelie
Din lut greu, de veșnicie,
Să mă legene-n uitare
Lutul cald, din val de mare
Și să mă aștepte-n prag
Cu lut sfânt, de prea mult drag,

Să-mi pună mereu în tindă
Un ulcior din lut de ghindă
Să-mi adap setea de vise
Din palmele lor închise.

To Be

I wish I was you
Gentle and calm and smooth,
I wish I was you
Stormy and cruel and frightening,
I wish I was you
Never coming back from nowhere,
I wish I was you
Always going to someplace unknown,
I wish I was you
Everlasting and clear and high,
I wish I was you
Dark and heavy and dry,
I wish I was you
Soft and careing and sweet,
I wish I was you
Rush and brutal and neat,
I wish I was you
Beloved and hated forever,
I wish I was you DEATH,
T O GIVE THIS WORLD A CHANCE

Ultimul Sisif

Mergea înnebunit de zile în șir cărându-și în spate bagajele înghețate din cauza gerului năprasnic, mergea năuc să ajungă undeva, în pustietatea de coșmar din tot împrejurul.

Visul lui… Fata Morgana… speranța lui se afla acum în clădirea aceea dintre arbori.

Dumnezeule, a fost răsplătit !

Va avea un adăpost!

Va putea să lase oasele obosite să se odihnească.

Poate-i și-un foc…

Poate-i și-un pat…

Poate-un ceai, o cafea…

Calde…

Oameni.

Deodată simți un gol în stomac.

Era clădirea aceea…

Acolo urma să fie marea explozie care va distruge totul în calea ei… explozia care va distruge lumea aceea înghețată.

Nu, nu acolo trebuia să meargă ci în partea opusă.

Se-ntoarse plin de speranță spre muntele cu pante înghețate.

Era imens, dar dincolo de el ar fi fost o scăpare, singura scăpare.

În rest, rămânea moartea viitoare scurmând timpul ce se scurgea implacabil. Doar moarte iminentă, peste tot, în pustiul înghețat și, singura șansă, muntele de gheață în spatele căruia se putea salva.

Totul era să urce panta lunecoasă.

Și așa începu Sisif urcușul său inutil.

Ultimul Adam

Când te-am făcut, din coasta-mi, bănuiam că-i drept
Să-mi fii a doua minte și sufletul din piept,
Dar toată viața noastră s-a scurs ca un război,
Ori între noi și lume, ori numai între noi.

Mi-am pus în ochi minciuna șarpelui din rai
Și-am preamărit candoarea pe care n-o mai ai.
Te-am denumit, în slove, „Iubită” și „Pereche”
Când tu ești, doar, durerea din rana cea mai veche.

Dalilă, fără scrupul, cu ochi senini, trădezi
Tăindu-mi veșnic părul, învins, doar, să mă vezi.
Și fiin’că-i, astăzi, moarte, viața noastră-n doi,
Îți spun, din suflet: „Evă, ia-ți mărul înapoi!”

Veste

Sub cerul greu, muiat în smoală,
Se scurge secolul ca apa.
Trecutu-n noi, se mai răscoală,
Ca să-și găsească plugul, grapa…

Se-ngână licăriri pe coamă
Și dealul nu-și mai are rost.
Infatuării noastre, vamă,
I-am plătit cu tot ce-a fost.

Oprită-i lingura-n tigaie
Și mâna-n drumu-i către gură,
Vita ne-a murit pe paie
Și carnea ei se face zgură.

Nu mai avem nici câini de pază,
Nici oi, nici cai, nici armonie,
În tot deșertul, nici o oază
Nu ne mai naște apă vie.

Ni s-a uscat în ochi umoarea
Și dinții-s preschimbați în fiare,
Din vise ni s-a scurs culoarea
Și ni se nasc plozii cu gheare.

Doar Dumnezeu își cată rostul
Prin locuri goale și spurcate
Căci trecut pe veci, e postul
Curățirii de păcate.

Vino

Vino…
vin…
Și eu beat…
Și tu vii…
cu struguri mulți
într-un an cu rod!
Toți rod.

Nebun

Nebunii sunt singuri.
Și totuși n-au curajul să ucidă
bucata aceea mică de rău
care mai există în ei,
adică, pe noi.

Ai să vii?

Un strigăt,
așteptarea zvâcnește în sus.
Ca din ultima oră, se scurge sânge.
O aripă a șters cenușa de pe vatră.
Ochii…, ochii se deschid mari
și, hâdă, prin ei, se strecoară spaima:
„Ai să vii?”

Pașii tresar, aruncați pe covoare, aiurea,
mâinile nu-și găsesc locul
și buzele bombăne un descântec.
Undeva, în univers, o forță implorată fierbe.
Tu nu ești!
„Ai să vii?”

Am să vin

Am să vin, într-o zi,
într-o zi când roadele stau să dea în pârg,
să te iau în brațe.
Și-n ziua aceea vor fi de toate
Și oamenii vor râde fericiți cerului,
căci numai cerului poți să râzi fericit,
când ești fericit.
Atunci, însă, după ce tu vei fi râs gâlgâit
cum gâlgâie vinul bun, în pahare,
eu voi închide puțin ochii,
să mă hodinesc o vreme
și, poate, să te visez.
Și, dacă tu ai să cânți,
prin porii pielii tale mirosind a tine,
voi fi fericit pe deplin
în murmurul lin
al morții din mine.
Căci urma în lut a pasului meu
va rămâne mereu,
mereu mai adâncă, mai dură,
precum ultimul sărut pe care doar tu
vei ști să mi-l depui… pe gură.

Dincolo de…

Dincolo de noi, sunt alți noi,
mai mulți sau, poate, doar doi,
fiecare cu gândul său bun
ori, poate, doar cu ceea ce spun.

Dincolo de noi ești, poate, tu
migălos așezată între da și nu,
cu o mână uitată din plapumă-afară,
pe care o acopăr în fiecare seară.

Dincolo de noi, cine mai știe ce-o fi?…
E, poate, doar un azi sau o altă zi.
O singură dată, … când încercăm să știm,
ÎNVĂȚĂM, CU TRISTEȚE, CUM SĂ NU MAI FIM.

Urma

Urma să vină cineva
Îl așteptam, cu toții, în poartă.
Și numai vara ne enerva,
ca un sân sterp… de copilă moartă.

Urma să se-ntâmple ceva…
uitasem până și ziua de ieri.
Și numai vara ne enerva,
mormânt etern de primăveri.

Urma să ajungem undeva…
Mereu, mereu mai împreună.
Și numai vara ne enerva,
vers obosit, pe aceeași strună.

Urma să murim cândva…
cum mor oile, odată cu turma.
Și numai vara ne enerva,
ștergându-ne, din gloduri, urma.

Amintire

În ziua în care fiecare, ura pe fiecare
Orgii, de-un negru mat, scurmau în pereți,
varul alerga, sperios, ca prin vene
și, sfârâind, ochii se scurgeau,
ne-ncetat,
în podul palmei.
Cineva, dintr-o moarte separată,
a strigat: „Doamne!”
Cât curaj, deodată!
Ceilalți nici n-au avut timp să strige,
așa de lipicioasă devenise argila dintre dinți
și s-au asezat, legănat, în straturi,
ca frunzele, toamna,
în mormânt.

Copii ai clipei

Calea… pe care vii tu
cu o floare în mână,
calea tuturor amintirilor noastre,
a trecut și ne-a lăsat singuri.
Și eu, …
orfan de-o clipă frumoasă,
te am.

Uitată aiurea,
viața cealaltă se macină știut.
Numai noi,
umezindu-ne ochii cu frumos,
rămânem aici, înveliți în cald, …
contopiți.
Noi,
copiii alintați
ai unei singure clipe frumoase.

De-a ascunselea

Caută-mă!
Azi vreau să fug de tine
și să m-ascund unde-i mai bine.
Caută-mă,
doar pe mine!
Poate că mă vei găsi ascuns
undeva într-o poveste cu zmei,
în care, hotărât, am pătruns
să mă lupt singur cu ei.
Sau, poate, mă vei găsi în trecut,
la marginea unui lac amorțit,
privind un apus de soare fără început
și depănând un dor fără sfârșit.
Ori, poate, mă vei găsi în inima ta,
uitat sub o rochie frumoasă
pe care n-o poți îmbrăca
Decât dacă nu-i nimeni acasă.
Caută-mă!
Aleargă după mine peste tot,
eu am alergat și nu mai pot.
Și-acum m-am ascuns.
Caută-mă!
Nu-i de-ajuns.

Portret în lut

Pentru prietenul meu din copilărie,
sculptorul Relu Pervolovici

Cu mâini de artist,
nervoase și lungi,
îmi dai bucurii
și-apoi mi le-alungi.
Îmi dai un portret,
fără chip și-amănunte,
doar cu ochi și frunte.
Și mă-ntrebi, râzând ca de-o glumă:
„– Cine-i, cine, omul de humă?"
Un el
sau o ea
sau inima mea,
un chin,
un destin
ori o cupă cu vin.
Un gând,
un oftat,
un cântec uitat…
sau sunt eu, stilizat.

Crochiu

Comori prinse-n brâu
de fete, la râu,
sunt albe și moi ca un vis,
visat cu ochiul deschis.

Mângâieri călduroase de vânt,
strecurat pe lângă pământ,
înfoaie, cu pala lor, nori
și albele, moile comori.

Privești și nu crezi,
îti pare că vezi
adunate pe râu,
cu poalele-n brâu,
iele cântând,
cântând și râzând
și, când te trezești,
nu mai poți să privești
comori prinse-n brâu
de fete, la râu,
albe și moi
ca norii fără ploi.

Mițu

Un pisoi,
un cap pătrat,
a furat
un crap sărat
și-a plecat
pe înserat.
Unde-mi pui
un cap de pui,
cu ochii mari și căprui,
ce nu place nimănui?
Când îmi dai
un colț de rai
tolănit lângă vătrai,
să-ți torc lâna ce n-o ai?
Când mă sui
în gutui,
pomul pentru nesătui,
să-ți dau ce-i al nimănui?
Sub trei foi,
printre ploi
ce ne sorb pe amândoi,
mă alint ca un pisoi.

Și Dumnezeu le-a dat pe toate omului…

Dospește-ți pâinea gândurilor după sobă, și
fă, din ea, forme minunate să împodobești pământul
crud încă, după ger.
Tu știi să prețuiești căldura lui.
Râzi.
Dinții fulgeră ascuțiți și, pe o ramură de
măr, vezi un fruct mic.
Îl vrei. Întinzi mâna și-l prinzi… și muști din el, cu poftă.
Pe buze-ți rămân pene prinse-n
sânge și oasele-ți trosnesc în măsele înăbușit.
Era o vrabie.
N-a ciripit. Păsările mor mut, privind cerul,
cu capul aplecat puțin pe partea dreaptă .
Înghiți hulpav și te-neci… dar a-nceput
să-ți placă și muști, muști până când îți dai
seama, prea târziu, că ai mâncat din tine…
Mâna ta dreaptă.

Pereat mundum

Din satul ultim, din sus,
mai coborau, încă, turme.
Bătrânii, sub porți, în apus,
păreau vremelnice urme.

Se terminase și vinul, și toate
abureau în ochi. Prin umezeală,
doar mama-mi bătea, la război,
o ultimă, neagră urzeală.

Lingura înlemnise în drum. Prin aer
lumina fulgerase, ultima oară,
ochilor noștri spăimiți, și-n vaier,
nimic, de-acum, n-o să ne mai doară.

Spune-mi când vine…

Spune-mi când vine acea femeie frumoasă,
îmbrăcată în alb cum nu-i alb pe lume,
care ne strânge la sân și ne-ntreabă:
„Veniți? Vreți să veniți cu mine
printre părțile lumii doborâte de ploaie
să v-alăptez cu neființă?”
Și noi gândim totdeauna: „NU”
deși trupul nostru, plin de pofte,
a și pornit-o spre ea.
Unde-i femeia în alb, rezemată de gard,
care-ți dă un sărut pe buze de te-amețește,
cu gura-i cărnoasă și roșie,
cum nu s-a mai pomenit roșu pe lume
și, când te privește în ochi,
simți cum nu mai exiști.
Unde-i târfa care-și desface picioarele
șoptindu-ți gemut: „Sunt numai a ta!”
Și tu o crezi, deși mai poți vedea, încă,
urmele altor bărbați în ea.

O idee

Lumina tremură.
Soarele este așezat pieziș.
Mă întreb:
„Ai fost viu?"
Și-mi răspund:
„Nu știu."
A doua zi sau a doua orice.
Soarele pare mai aproape.
Mă-ntreb:
„Am fost viu?"
Și-mi răspund:
„Nu știu."
Târziu.
Totul s-a măcinat în pustiu.
Te-ntrebi:
„Am fost zeu?"
Și-ți răspund:
„Nu cred."

Re-creația mică

Arde-mi mâna dreaptă, să nu mai pot scrie
sau nu-mi mai da hârtie,
căci, de câte ori încep un vers sau un cuvânt,
totul, în jur, se transformă-n pământ.
Oamenii cad, fulgerați, în morminte
săpate, cu grijă, dinainte.
Rămân, singur, eu, să-i scot pe rând,
să le dau viață și gând
dar, în clipa când i-am refăcut pe toti,
îmi dau seama cât sunt de morți.

Peisaj

Ai vrea să-l pictezi pentru cei ce-or să vină,
să lași urmașilor cerul de-acum.
Dar tu nu poti să pictezi cu lumină.
Îți lasă pe pânză doar urme de scrum.

Natură moartă cu măr

Pe colțul mesei, un măr.
Nemâncat.
Pe scaun, în fața lui, eu.
Nemâncat încă…

Nebun

Nebunii sunt singuri
Și totuși, nu-i lăsăm să rupă,
în înțelepciunea lor,
sfoara aceea putredă care-i desparte
de Dumnezeire.

Fals

Am comis un fals.
M-am născut.
Între fapte și oameni,
m-am născut în fals.

Vei fi

Poate, vei fi…
Doar tu în fața Forței Divine.
Atunci vei înțelege
că am existat și eu.

Dacă treci

Și, dacă treci dincolo,
să nu uiți
că nimeni n-a revenit
pentru că n-avea ce să regrete.

Iubita mea

Iubita mea, …
n-am crezut c-ai să mă vinzi
pentru-o țigară,
pe mine, care valorez
nici măcar
cât un regret.

Doamne

Doamne, …
de ce sunt vinovat că sunt singur?
Vreau doar să tac.
Să tac durerea de a ști
că vin la Tine!

Umbra

Mereu în umbra mea,...
călcată-n picioare și-n tine,
mă uită în eu si în ea,
mă caută-aiurea și-n mine

Ucis, ca o pasăre-n zbor,
te caut iubire de-o clipă.
Să nu mă lași, totuși, să mor
atins de-a nemuririi aripă.

Vina

Vina ta este că exiști,
căci, totdeauna, exiști prea departe.
Ca să nu mai fim nespus de triști
să deschidem, din nou, Sublima Carte.

Și-atunci vezi, cu nespusă durere,
că-n fapt, n-ai avut altă vină decât
că un măr, rupt dintr-un pom cu mere
s-a oprit, primului om, în gât.

Olarul

Olaru-și pregătise lutul de oale,
deslegase câinii și aprinsese lampa,
când o pală de vânt a foșnit prin petale
și, parcă, mișcase și clampa.

Cu florile adunate în poală, de fete
și hora rotundă și iute-n rotire,
olarul știa, pe rând, să ne-mbete,
frângându-ne mișcarea în nemurire.

Olarul vrednic pregătise lutul și roata
Și mâna lui mare se hodinea în poală,
dar moartea haină i-a răsturnat covata
și-a ucis, în lut, și ideea de oală.

Oștean de strajă

– Doamnă, a spus oșteanul de strajă,
nu mergeți afară că plouă și-i vânt
săgețile dușmane cad ca o vrajă
și moartea se descoase ca un veșmânt.

Pe ziduri, ai noștri, feștila voinței
o-mburică nopții, fără vreun rost.
Rămâneți, doamnă, în umbra ființei
ce-o viață, oșteanul de strajă v-a fost!

Studiu de portret cu tine

Am despicat surâsul tău în patru.
Nu, nu era surâs,
era un scrâșnet.
Foamea ta îmi arăta colții.
Privirea ți-am analizat-o atent.
Era, de fapt, o săgeată.
Cu ea m-ai ucis zi de zi.
A mai rămas, undeva lângă pat,
dragostea noastră cum ai dezbrăcat-o la plecare.
Privind-o atent,
observ că-i doar
o împerechere.

Caut

… Dă-mi,
romanele pe care le-am gândit,
le-am iubit
și le-am uitat
înainte de a le scrie!
Dă-mi… o singură zi
ceea ce moartea
îmi poate da
într-o clipă!

Minciuna

Sunt o minciună,
Mamă, cât ai putut să urăști lumea
când ai mințit-o
născându-mă!

Se duce…

Se duce…
acel suport pentru spirit.
Sau ce?
Sau unde?
Sau, poate, de ce?
De ce, oare, se duce
EU?

Nud

Cu pântecu-ți cald,
cu sânii răzvrătiți,
cu ochii, ca de un fald,
adumbriți,
mi-ai dat înmănuncheat
un dor cum nimănui
n-a mai fost dat.
Continuu m-alinți,
pe creștet de copil,
cu palmele-ți fierbinți.
Inutil
să-ți spun că te iubesc.
Când, perpetuu copil,
te retrăiesc.

Tu?

Poala ta m-a făcut să gândesc adânc,
avea o căldură, din timp, sfidând înaltul.
Și-abia atunci am descoperit
că, noi, trăim unul după altul.

Sânul tău m-a-nvățat să privesc lumea,
era moale și alb, sau nu știu cum era…
dar, pe-nțeles, fără să mă sperie,
m-a-nvățat că suntem materie.

Cântecul tău m-a-nvățat să mă culc, seara,
avea ceva ce doar cântecul tău putea avea;
ceva ce mă-nfășa în visare
făcându-mă să uit că se moare.

Steaua noastră

Imaginea stelei noastre,
contopită în amestecul anilor-lumină,
ne-nvăluie.
Urcarea,
coborâre, poate, …
sau, poate, niciuna
ne poartă inimile înlănțuite.
„Vreau!” Spun,
dar răspunsul etern mă-ngenunche:
„Universum causa sui.”
Și, totuși, mintea mea strigă:
„Vreau!”
Și vreau din tot sufletul.

Peisaj de toamnă

Rânced, gustul ne-mpute limba
cu moartea cărnii din turma de oi...
Începe-o transhumanță nebună a mâinii
către gură și-napoi...
Părelnică numai, o ceață de nouri
înmoaie glodul sub perdea de ud.
Pe fruntea cerului, în vâlvătaie de aripi,
păsările... pleacă spre sud.
Și-i frig, și-n munte s-a-ntins Sânt Ilie,
cu carul său – tunet cu roate de foc,
dar, în inima cojoacei, mai pasc, încă, mieii
ce n-au încetat să existe deloc.

Vers de femeie

Sunătoare, sunătoare,
două boabe de uitare,
inima-mpărțită-n două,
ochii-negurați de rouă.
Vinul dulce-n buze moi,
beția de numai doi.

Sunătoare, sunătoare,
la masa cu trei picioare,
pâinea frântă-n patru părți,
inima în trei bucăți.
Sânul de trei ori te doare:
două guri și-o sărutare.
Moartea de trei ori te moare:
două morți și o uitare.
Și-ți crești trei cruci cu puieți,
femeie cu patru vieți.

Sunătoare, sunătoare,
frunte uitată de soare
ai murit de patru ori.
Fie-ți moartea numai flori!

De leagăn?

Taci!
E noapte și târziu ca să plângi.
Mai bine taci
și-ascultă cum se zbat în chingi
puterile lumii ce-ți dau.
Taci!
De ce-ai plânge când n-ai trăit
să știi de ce beau?
Dormi!
Și nu mai plânge, că-i noapte
și sperii spiritele mașinilor ucise
de cei ce, încă, mai credeau în vise.
Dormi!
Somnul nu-i departe de moarte.
Dormi!
Să-ți cânte la cap mașina de adormit copii
Nu plânge!
Suntem vii…
încă vii…

* * *

Întind mîna
și nu te găsesc.
Nu ești.
În lumea asta,
atât de vastă,
doar tu nu ești,
fiica mea.

* * *

Aș fi vrut să zbori
dar tu nu știi tainele
zborului meu.
Și, doar pentru mine,
PĂȘEȘTI :

* * *

Între noi.
pereți,
ziduri negre
și reci
și noi
pereți,
ziduri negre
și seci.

Ergo sum…?

Eu nu exist.
Sunteți doar voi
care mâncați din mine
cu guri vorace,
forfecând din fălci.

Eu nu exist.
Sunt doar o părere
atât de consistentă
încât voi puteți
să vă hrăniți cu ea.

Actorul EU…

Eu, actorul fără replică
din teatrul fără spectatori
mi-am petrecut o mulțime de ani
ca un glonț,
în propria-mi armă
îndreptată spre mine
și mi-a fost cald.
A venit vremea să spun: „Buum!”
și abia acum…
nu am curajul să-mi încep
cariera.
AM TRAC.

Dilemă

Între două lumi,
singur,
disec esența în van,
căci, niciodată,
nu voi ghici
de ce sunt, mereu,
între mine și tine
între tine și ei
între ei și noi
sau între voi și… eu.

Râzi!

Râzi, ducându-ți povara,
cu dinții murdari, de seara,
de mămăligă pe bozie
ca să nu facă explozie!

Pe drumul tău, prin lume,
să nu aduni decât glume
și să le dai, cocoloașe,
celor handicapați de cocoașe!

Inert

Ești încă tu și, miez de noapte,
Ți-e prins în păr și pe veșminte
Doar ochii au ceva din sticlă
De care nu-mi aduc aminte.

Nu cred că azi sau peste-o lună
Îmi voi mai limpezi coșmaruri
Rezemat de coapsa-ți caldă
Sau de a sânilor tăi daruri.

Nu voi putea să-ți țin în palme
Căldura cărnii tale blânde
Nu va mai fi sărutul nopții
Atunci când zorile-s plăpânde.

Stau lângă trupul de răchită
Pe care l-a prins nemișcarea
Precum o fiară adormită
În timp ce-și apără mâncarea.

Caine, Caine, de ce l-ai ucis pe fratele tău, Abel?

Încordat, privind în lungul săgeții din arc
ce va să-ți smulgă un vaier, …
îmi pare că, dacă aș mai ezita o clipă, …
Ce cădere!…
Un salt rupt, brusc, din aer,
un cer smuls de deasupra
și un pământ ce fuge-n dedesubt.
Abia acum mă vezi și știi de ce…
Picioarele-ți goale s-au crăpat în fărâme
și-abia reușești să-ți sprijini țărâna…
O palmă prin care sângele țâșnește în sus
sfidând orice legi…
Săgeata ruptă-ntre degete…
Și-n ultima clipă, -nghețată-ntre pleoape,
necunoscută, încă, URA.

Cui…

Cui, ai spus?
Mie,
Ție,
Lui.
Bătut în mâini.
Cui?
Răstignitului care vrea
oțet curat să bea.
Lui.
Bate-I, Doamne, un cui
în tâmplă și-n călcâi,
să-L înfiezi întâi
și să-l mângâi
c-un cui.

Mă uit

Mă uit…
Întotdeauna, ca o umbră,
mă uit…
Și tu vezi,
doar tu,
o umbră în plus.
Dar eu
          mă uit…
     pe mine.

Beție

Gura ta,
închisă ca o pafta
pe-un mijloc divin,
mi-este ultimul și cel mai bun vin.

Păcatul originar

Cuvântul…
oare, nu-i acesta
ordinii lucrurilor
oglindă?…
Păcatul originar
aparține, cred,
primului om
care a vorbit articulat.

Am greșit

Și căutând să fac bine
am greșit.
Puteam greși, la fel,
și dorind să fac rău.

Ruga

Doar azi, vino lângă mine,
ca lângă patul de moarte al unui cântec
și soarbe-mă cu toți porii
și-nchide-mă-napoi în pântec.
Ia-mă, iar, în începuturi
căci mi-e groază de sfârșit.

Rime despre tine

De mii de ori, când te sărut pe gât,
simt cum aș înfinge colți de fiară
iar degetele-n carnea-ți se fac gheară,
căci mi-e grozav de ură că te iubesc atât.

Dar tu, hulub al dragostei depline,
cu capul aplecat puțin pe partea dreaptă,
făptură blândă, tristă și-nțeleaptă,
iubește-mă, te rog, numai pe mine!

Legarea lui

Născut din os de domn sau de rumân,
venise să se-nchine la ultima brazdă
din toamna aceea de jale și chin,
să-i deie, din nou, blândețea de gazdă.

Și n-a mai fost nevoie de legarea de glie,
căci glodu-i încleștase tălpile groase
și pătruns în el, ca o sfântă beție,
i se scurgea, încet, prin sânge și prin oase.

Uită-mă

Uită-mă,
încearcă să mă uiți!
Nu va fi greu,
Eu, deja, m-am uitat
deși, vag, uneori, îmi pare
că m-am văzut undeva.
E mai simplu să uiți.
Oricum, moartea vine la fel.
Și, simplu, ne șterge pe noi
din memoria noastră.

Să vii

Să vii!...
Să nu mai plângem amândoi.
Să vii!...
Să uităm că suntem noi.
Uitarea-i o boală a vieții,
o boală pe care o rogi
să fie în doi.

Omul negru

„Ora șapte a sosit,
Omul negru n-a venit!”

Știți cine-a fost, aseară, la noi?
Omul Negru în haine de război.
Când ora știută a sosit,
în sfârșit, după ani, A VENIT!
Urât și slut,
fără sfârșit și-nceput,
cu chivăra lui mare și-ntunecată,
a venit la noi să ne bată.
Cel mare s-a ascuns după sobă,
mijlociul s-a băgat într-o tobă,
iar eu, cel mai mic, într-un ibric.
Omul Negru și urât,
îmbrăcat în zale până-n gât,
a-nceput să cerceteze casa,
a răsturnat un scaun și masa,
dar noi stăteam cuminți
clănțănind din dinți.
Și, când credeam că ne-a găsit, gata,
în prag s-au auzit pași. Era tata
care se scutura de ploaie
și de noroaie

și Omul Negru a dispărut,
neștiut.
Atunci am sărit toți afară
și am dat năvală pe scară
să povestim tatii care
a fost, astă-seară, mai tare
și cum l-am mai bătut
pe Omul Negru și slut.
Tot povestind, el ne-a dus la culcare
și ne-am visat, cu toții, călare,
cu coifuri și săbii și plete
viteji și îndrăgiți de fete.

Descântec

Sub o geană de nor
toți surâd a dor
și-ntr-o scaldă albă,
mireasă cu salbă
se spală de păcate
și se-nvăluie-n moarte,
să fugă în lume
c-un drăguț anume
și să uite-n iubire
de-o veche vestire
a babei din marginea satului
ce-a vrăjit iarba hatului
și sufletul tuturor
cu-o fărâmă de nor
pusă-n foc
să fie cu noroc
și c-o ramură de tei
numai sufletul ei .
Amarul grâului,
la marginea râului,

spălat în sânge
de copil care plânge
și-n dor de mamă
dată morții vamă,
l-a simțit în gură
sub formă de prescură
muiată-n sudoare
de lumină ce moare.
Mireasă a răului,
pe malul pârăului,
vântură-n soare
cuțit să omoare
bărbat
nepătat
prins în mreaja-i de păcate,
care nu strigă și nu se zbate.
Cal alb întors de sus
pe-un drum pe care nu s-a dus,
învelit în beteală și voal,
cu suflet de om și trup de cal,
veni, seara, pe lună,
să ne descânte și să ne spună
de mireasa morții
din fața porții,
care se scaldă în lapte
și fură ochii cu șoapte,

făcând din miere venin
și, din struguri, oale cu vin.
Dându-le tuturor, fără osebire,
pentru veșnica pomenire
a celui ce-a văzut-o goală
în albia-n care se spală
și-a murit de moarte spurcată
înecat în albie secată,
cu șapte cuțite-nfipte-n piept,
fiin'că era om drept
și cu sapte cuțite-nfipte-n pântec
să nu mai poată cânta, cântec.
Robul păcatului,
vrăjit de baba satului
cu mireasa să se-nsoare,
s-a spălat pe picioare
și-a intrat la ea în amurg,
descălecat de pe un cal murg
și mireasa l-a primit cu apă
din care numai ea se adapă
și s-au veselit amândoi,
în ziua aceea de apoi
și-au dat lumii făt înțărcat,
născut din dragoste fără păcat.

Și-acum, în poartă,
albia morții, moartă,
fără mireasă, zace
sub glod și sub pace,
spaima copiilor
și mana viilor,
încă mai plină
de sfântă lumină.

Între clipe

Trec. Trei ramuri, rupte dintr-un pom,
zac în noroi și-au și putrezit.
În urma mea a căzut un om.
„Nici nu știu, măcar, dac-a murit”
Sunt puțin în urma clipei ce-a trecut
și-ncerc să prind clipa ce-o să vină.
E-un întuneric în jur… ca de-nceput,
simt, vag, cum mă conturez în tină.
Pe-aici, în vraiște de spaime și de gânduri,
se-adună mii de arme tot mai noi
și-n jalnice puroaie de rânduri,
morții soldați se-ntorc înapoi.
Pe-o piatră, undeva, am auzit și eu
un zvon ce umblă printre morți,
un bătrân ce-și spune Dumnezeu
ne trage soarta la sorți…

Amintirile clipei

O clipă și-a privit în ochi destinul
și a zâmbit a râde.
Cruzimi de poamă acră, din primăvara lumii
ascunsă printre frunze ca un copil anost,
ne-njunghie-n măsele.
Și râdem plini de bine
în cruda-nvălmășeală de mâine și de ieri…
Și-i, totuși, doar o clipă privește înapoi.

Moartea

Moartea-i o bătrână bolnavă
care ne cheamă la ea pe fiecare
și ne strânge de gât
Apoi, aruncându-ne-n cazanu-i cu leacuri
care-i prelungesc viața,
ne-nvață, blândă și liniștită,
cum... SĂ NU MAI FIM.

Tot una

focul nu te arde fiindcă îi ești para
apa nu te-neacă pentru că ești valul
soarele nu frige pentru că ești vara
viața nu te moare căci ești idealul

vântul nu te-ndoaie pentru că-i ești pala
pământul nu te-nghite pentru că ești tină;
orice faci în lume nu uita morala,
dacă nu știi astea, doar tu ești de vină.

Argument

Pe Ion l-am cunoscut demult, nici nu mai țin minte când, poate în altă viață, pe când mai era la modă romantismul, desuet astăzi, și n-am știut niciodată când este ziua lui de naștere, de aceea o declar astăzi, oferindu-i în dar niște versuri șchioape, dar pornite din inima unuia care a fost, este și va fi admiratorul poeziei sale.

Celui care știe

poetului Ion Zimbru

De unde le știi tu, Știutorule, pe toate,
Pe cele neștiute și pe cele uitate,
Pe cele ce n-au fost sau n-au fost să fie
Și pe toate cele de care nu se scrie?

Doar tu poți ști de mori de vânt,
De tați, de mame, de pământ,
De fete mari, de cai nebuni,
De începutul cel de luni.

Cum tot grăiești de ce n-a fost,
De-al vremii talc, de-al vorbei rost,
Brodând, în vis, cămăși cu pui
Știutorule, să ne mai spui…

Îmblânzitorul de șerpi

Acestă poezie este scrisă de una dintre prietenele mele din adolescență, Tonică Mihaela Ramona, și o public aici ca un omagiu adus unui talent care n-a avut ocazia să se exprime, așa cum n-am avut-o, ani întregi, nici eu, dar nu datorită unei epoci anume, ci doar faptului de a fi umani.

Teme-te. Trece îmblânzitorul de șerpi pe un cal.
Scoate din buzunar o formă de lut și se aude un sunet.
Orizontul se umple de șerpi ondulând vertical
Ce ne înțeapă pupilele cu limbi subțiri de argint.

El e puternic, gestul care ne fascinează-l cunoaștem
Ne-a legat privirile cu un singur cuvânt.
Sub cerul, frunză de brustur verde, ne naștem
Și intrăm, ca pumnalele, în pământ.

Epilog:

Dacă un singur vers ori un cuvânt dintre cele așternute de mine, pe aceste petece de hârtie, va fi plăcut unui singur om, înseamnă că nu am trăit degeaba.

Cuprins